

TLAČOVÁ SPRÁVA ŠTÁTNEHO DIVADLA KOŠICE

Peter Kočiš: Shakespeare vždy ponúka veľké herecké príležitosti

Titus Andronicus, ktorý bude v piatok 3. marca prvou premiérou Činohry Štátneho divadla Košice v novom roku, je len druhou inscenáciou tejto Shakespeareovej hry na slovenských javiskách. Pre populárneho slovenského herca Petra Kočiša zároveň predstavuje prvé hostovanie v Činohre Štátneho divadla Košice. Ako sa zrodilo toto spojenie?

Boli sme si tu pozrieť premiéru Marat / Sade a s riaditeľom činohry a režisérom Antim Korenčim sme sa začali rozprávať o tom, že by som si pokojne zahral v Košiciach. Z toho to vzniklo. Antiho poznám dlhé, dlhé roky, hoci až teraz som ho spoznal ako režiséra. Chodil som s jeho otcom Štefanom na vysokú školu a veľmi dobre sme si rozumeli a urobili spolu veľmi veľa inscenácií. Tak nejak to vzniklo. Slovo dalo slovo a naskočil som do Tita Andronica.

O genialite Shakespeara a nesmrteľnosti jeho hier nie sú pochybnosti. Ako vnímate Shakespeara Vy?

Shakespeare vždy ponúka veľké herecké príležitosti, či už v komédiách alebo tragédiách. Nie je to jednoduché, lebo sú to veršované veci. Shakespeara by mal mať každý herec a herečka v dobrom zmysle slova odčiarknutého, respektíve odľaknutého vo svojom repertoári. Lebo iné je Shakespeara čítať, iné pozrieť si inscenáciu Shakespeara a iné si v nej zahrať. Ja som sa so Shakespeareom stretol viac menej len na škole. Som veľmi rád, lebo je to moja prvá herecká skúsenosť so Shakespeareom, keď nerátam nejaké študentské veci.

Titus Andronicus sa na Slovensku inscenuje len druhýkrát. Čím to je, že táto Shakespeareova hra nie je taká populárna ako iné jeho hry? Tým, že patrí medzi jeho prvé a možno v nej Shakespeare ešte nedosiahol také majstrovstvo ako v ostatných?

Titus Andronicus je veľmi dobrá hra. Možno je to tým, že je veľmi krvavá a drsná. Ale na druhej strane, sú v nej zárodoky jeho iných veľkých postáv. Teším sa, že hrám Árona, lebo je to taký predobraz Yaga, čo potvrdzuje aj kritika. Možno je to v tom, že keď sa povie Titus Andronicus, tak to ľuďom tak nepritiahne ako keď sa povie Hamlet, Sen noci svätého Jána alebo Macbeth. Tomu celkom rozumiem, ale myslím si, že tá hra je, aj tým ako ju pripravujeme a čo tým chceme povedať, zaujímavá. Hoci to znie ako kliše, Shakespeare je geniálny tým, že témy, ktoré ponúka sú platné aj v súčasnom období. Keď sa narába s politickou mocou, intrigami, kde je láska, nenávisť, vášeň, tak sa s tým stretávame v pohode aj v súčasnosti. Keď sa to podá tým správnym spôsobom, tak vždy zarezonuje aj v dobe, v ktorej sa inscenuje.

Čím bude košický Titus Andronicus zaujímavý pre diváka?

Dopredu by sa nemalo nič prezrádzať. Hráme ju arénovým spôsobom, teda na dve strany a to kladie trochu vyššie nároky na hereckú techniku pri rovnomernom rozkladaní na obe strany. Verím, že to bude mať správnu atmosféru. Teraz, keď som si v Košiciach v záskoku zahral v Oidipovi, teším sa na to, že aj Titus Andronicus je veľmi výtvarný, je tam veľmi veľa nápadov, ktoré sa mi páčia.

Lebo mám rád divadlo, ktoré ak používa nejaké rekvizity a iné veci, tak to má zmysel a prináša to pridanú hodnotu, ktorú by divadlo malo mať. V tomto by to malo byť zaujímavé. Úprimne tomu držím palce a verím, že aj ja podám výkon, ktorý bude veľmi kvalitný.

Ľudia Vás vnímajú skôr ako moderátora a televízneho herca. Čo je bližšie Vám - divadlo, kamera alebo mikrofón?

To je taká klasická otázka. Pravdou je, že sa moderovaniu nevenujem už veľmi dlho. Bolo to veľmi veľmi dávno, ešte v deväťdesiatych rokoch, keď trochu zakapala filmová a televízna tvorba. Vtedy som začal robiť v rádiu aj v televízii moderovačky. Venoval som sa tomu niekoľko rokov a bavilo ma to. Ale vždy hovorím, že som vyštudovaný herec a hrám od piatich rokov až doteraz. Nedá sa to veľmi deliť. Dôležité je to, že ak máte čo a o čom hrať, tak to môže byť pokojne aj v seriáli. Samozrejme, divadlo má veľmi špecifickú atmosféru a nedá sa v ňom za nič skryť, len podať poctivý výkon. Na druhej strane vám kamera niekedy môže pomôcť. Nikdy som to nejako nedelil na to, čo mám radšej. Pre mňa je dôležité a držím sa toho už niekoľko desaťročí, že ma zaujíma skôr téma respektíve to, čo mi ponúka. A keď ma to zaujme, tak do toho idem. Nazval by som to tak, že to pre mňa musí mať vnútorný zmysel.

Ako ste spomínali, na obrazovke ste sa prvý raz objavili ako päťročný. Bol Vám herecký osud daný od sudičiek, alebo ste rozmýšľali aj nad nejakým iným povoláním?

Ako dieťa to ešte nevnímate ako nejakú cieľavedomú prácu. Skôr je to taká hra, pri ktorej sa s dobrým vedením a talentom môžete niekam posunúť. A keď máte dvanásť rokov, tak sa nejakou intenzívne nezamýšľate nad tým, čo budete študovať a čomu sa budete venovať. Ono to tak nejakou prirodzene vyplynulo z toho, že som sa na obrazovke neobjavil len raz a z toho, že som mal šťastie na výborných režisérov, kolegov hercov a herečky a išiel som na školu. A tak sa tomu venujem už päťdesiat rokov a dúfam, že ma ľudia majú radi, keď ma vidia v divadle, v televízii alebo vo filme. Dovolím si vysloviť takú domnienku, že som asi urobil dobre, keď som sa tomu začal venovať a stále sa tomu venujem. A musím povedať, že veľmi poctivo. Lebo talent je len nejaký základný predpoklad a za všetkým je veľmi veľa práce, premýšľania, čo mám veľmi rád. A celý život sa musíte vzdelávať a pracovať na sebe.